

Landstinget, nemlig Hensynet til eller Frygten for, at man herigennem vilde komme til for saa vidt at bryde med Planen af 1894, som man mere eller mindre vilde komme til at foregribe Afgørelsen af Personbanegaardens fremtidige Flytning eller Ombygning paa dens nuværende Plads. Det ærede Medlem antydede ogsaa dette, idet han mente, at man ved at holde den Del af Pladsen fri, som var tænkt i Fremtiden at skulle kunne bruges til Anlæg af en Personbanegaard, for forskellige Spor og mindre Foranstaltninger, Kulgaarde og Kvægramper, som efter Planen af 1894 skulde anbringes eller vare anbragte der, maatte tilfigte at gøre denne Plads disponibel for en Henslytning dertil af Personbanegaarden. Ja, det ærede Medlem har jo let kunnet finde en Støtte for denne Engstelse eller denne Frygt deri, at der paa de Planer, som ledjage Landstingets Betænkning, netop paa disse Steder er blevet brugt disse Ord: „Fremtidig Personbanegaard“. Der har man jo ligefrem en Begejring til at finde dette „Spøgelse“, som der er talt om i det andet Ting. Jeg ved ikke, hvad der med denne Paategning har været tilfigtet, men jeg skal kun udtale, at jeg finder, at den højtærede Indenrigsminister i det andet Ting har gjort saa fuldstændig fuldestående Rede for Forholdene i den Henseende, at jeg ikke tror, at man behøver at nære nogen Frygt i saa Henseende. Landstingets Udvalg har ogsaa enstemmig stillet sig paa det Standpunkt — altsaa Standpunktet af 1894 — at intet i den Henseende maa foregribes, og at man altsaa nu vil modsætte sig ethvert Skridt, der maatte siges at medføre Personbanegaardens Flytning. Dette har ogsaa den højtærede Indenrigsminister lagt særlig Vægt paa, og det vilde ærede Medlemmer ogsaa let kunne saa Dje for ved at tænke over, at Ryddelig-gørelsen af disse Pladser, som eventuelt kunne bruges til Anlæg af en Personbanegaard, jo ikke siger noget hverken for det ene eller det andet. Dersom man nemlig beslutter sig til at anvende disse Pladser foreløbig til Oplagspladser og siden til Afhændelse til Bebyggelse, vil jo denne Ryddelig-gørelse lige saa vel tjene dette Formaal som det andet. Alf et Punkt fremgaar det samme jo endda ligefrem tydeligt, nemlig af Flytningen af Lokomotivemisen, som det ærede Medlem nævnte, og som jo er det eneste Punkt, der i Virkeligheden kunde antages at være en Hindring for Terrainets Benyttelse i Fremtiden i det ene eller det andet Djemed, idet den er flyttet bort, saaledes at der er fuld Dispositionsret over disse Arealer, og selvfølgelig naar man gaar

til at beslutte sig til at afhænde dem til Bebyggelse, ere de fuldstændig til Raadighed, dersom man følger den Plan, som nu den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet os. At der fra Særbanebestyrelsens Side tænkes anderledes, tvivler jeg paa ingen Maade om, men det forekommer mig ikke at forandre Sagens virkelige Stilling, nemlig at vi i den Henseende holde vore Hænder fuldstændig fri over for Fremtiden. Jeg er for Resten ikke uenig med det ærede Medlem, der nys talte, om Ustilheden af — det er ogsaa kommet til Orde i Landstinget — at lempe noget paa de mindre heldige Forhold, som den forandrede Plan kunde siges at frembyde for Benyttelsen dels fra Kvægtorvets Side, dels fra den saakaldte Tommerpladsgade, og jeg skulde henstille, om man behøver at være saa overordentlig ængstelig ved ikke, i alt Fald midlertidig, at kunne disponere over noget af den Plads, der altsaa fremtidig er forbedret enten til Personbanegaard eller til Afhændelse til Bebyggelse. Det vilde være rigtigst nu at disponere over disse Arealer ved permanente Bygninger, som det vilde koste meget atter at flytte, men om man lægger nogle Afslæsningsspor der til Benyttelse for Kvægtorvet og til Kørjel fra Tommerpladsgade, rager jo virkelig slet ikke nogen, thi hvad man end bestemmer sig til at benytte disse Arealer til i Fremtiden, vil det jo være en Bagatel at flytte saadanne enkelte Spor, naar man blot indretter sig paa, at de i Fremtiden ville kunne saa en anden Veligheden. Jeg henstiller altsaa, at man under Detailovervejelserne i Udvalget tager under Overvejelse, om man kunde imødekomme disse Ønsker, som ogsaa det ærede Medlem, der nu havde Ordet, fremsatte. — Jeg maa saa kun gøre en Slutningsbemærkning, idet jeg — skønt naturligtvis med Beklagelse af, at disse Fordringer om ganske betydelige Tillæg ere komne frem — maa erkende, at de vistnok i og for sig hvile paa rigtige Forudsætninger og ere rigtig begrundede. Jeg maa tilføje en Slutningsbemærkning, der jo ogsaa er kommen til Orde i det andet Ting, om Forholdet til Kjøbenhavns Kommune. Loven af 8de Maj 1894 forudsætter, at Kjøbenhavns Kommune yder et Bidrag til Godsbanegaardens Anlæg. Der er ingen Tvivl om, at dette Bidrag ogsaa vilde have været noget større, dersom Loven af 8de Maj havde indeholdt den hele Sum, som der nu er Spørgsmaal om, altsaa ikke alene de 5 Mill. Kr. til Godsbanegaarden, men de 7 Mill., som der nu bliver Spørgsmaal om; i saa Tilfælde vilde ogsaa Kjøbenhavns Bidrag være blevet sat noget